

El corall del desig

Aquella suau brisa marina entre els vells porticons de l'habitació. Un raig de lleu de llum solar m'il·lumina la cara. Em desperto tot relaxat. M'assec als peus del llit. Faig un gran badall i decideixo posar-me la roba. Surto de l'habitació, vaig a la cuina, agafo una llesca de pa i em poso davant de la llar de foc, mentres subjecto un vell estri per torrar el pa.

Després d'haver fet un bon esmorzar, em dirigeixo a la porta. Encara trobo l'americana i una gorra, estil boina, en el penjador on el vaig deixar anit. Decideixo posar-me'l, i parteixo.

Faig una bona caminada, mentres em dirigeixo al far, per tal de poder tenir unes bones vistes del poble per poder-lo dibuixar.

Una forta onada de vent em tira la gorra uns metres enllà, M'aixeco i m'hi dirigeix-ho. En aquell moment, observo una petita cala. Aquesta està molt ben ambientada, amb grans roques i un preciós fons marí cristal·lí. Observo amb atenció la zona. Hi observo una estranya figura al vell mig de la platja. Sembla un tronc, o potser un animal mort. Com que tinc un gran grau de curiositat, decideixo baixar a veure què és. Quan estic arribant, aprecio la figura. Em poso a córrer fins arribar. Oh Déu meu, pobre home!-exclamo. És un vell pescador de corall, no hi ha pogut arribar l'home.

Al cap d'unes hores, em dirigeixo cap a casa altre cop. Arribo i deixo altre cop l'americana i la gorra al penjador, i baixo fins la bodega. És moment per brindar pel pobre home mort. Em dirigeixo a una bóta de vi. Agafo una tassa de fusta i m'hi poso una gran quantitat. Me l'empasso de cop i la torno a omplir. Tres vegades així, fins que al final decideixo parar i anar-me'n a dinar. Pujo de nou. Em dirigeixo a la cuina. La pica es plena d'aigua degut a un breu goteig. Tiro la tassa a la pica. Em quedo perplex. Me'n vaig corrents a l'estudi i em poso a dibuixar.

Primer dibuixo una tassa enfonsant-se en una pica. Observo el seu efecte i represento una bóta de vi. Aquesta queda flotant. Començo a pensar, però no sé per quin fet no em ve a la memòria cap idea. Decideixo anar a fer una bona migdiada. Així potser em passa el mal de cap. Mentre dormo, m'ha vingut al cap el pobre pescador mort. Em mirava i em deia: pensa en el vent, i aquest et portarà un nou invent!

Em llevo més relaxat. Em dirigeixo a l'estudi per seguir treballant. Entro a l'habitació i quasi em desmaio de la calor. Decideixo obrir una mica la finestra, i entra una gran onada d'aire i vent fresc. De tan fort que bufa, tirà tots els papers per terra. Els cullo quan de sobte: Eureka! Veig el dibuix que vaig fer de la tassa com s'enfonsava a la pica de cap per avall, és a dir, sembla una mena de vaixell que s'enfonsa. Més tard, si el girava tornava a sortir a la superfície.

Potser va ser el misteriós discurs que va enviar-me en el somni el pescador mort. O potser va ser simple sort.

Em poso seriosament a treballar i dibuixar fins què, al final, amb molta imaginació, aconsegueixo representar una mena de peix mecànic. Tal dit, tal fet. Faig una petita maqueta

amb fusta, i tot il·lusionat, em dirigeixo al voral del port i li lligo un cordill i el tiro suaument, Primer, es queda un llarg temps flotant, però, de cop: Xaf! Cau i s'enfonsa en les aigües. Tot sorprès, espero la seva tornada, però no hi ha manera. L'estiro per veure què ha passat, i observo que s'ha quedat tot xop.

Tot trist i decebut, me'n vaig cap a casa, quan, de sobte, observo un petit carret de juguina, que el porta un nen. Entre les rodes, porta una mena d'engranatges els quals fan girar les rodes. Aquesta va ser el meu projecte. Vaig a casa i començo a retocar el dibuix. Per fi havia descobert la manera per fer pujar i baixar l'aparell.

Vaig repetir l'experiència anterior amb la maqueta retocada, i per sort, aquesta vegada va funcionar.

Una gran alegria em va il·luminar de tal manera que el vaig començar a representar en la realitat. Aquest disposava de dues places, i una mena de braços per poder agafar el corall.

Vaig batejar aquest fabulós aparell amb el nom d'Ictineu, un penjoll antic que el pescador el portava al coll. D'aquesta manera, vaig poder-lo recordar a ell i a molts dels pescadors que és van quedar ofegats igual que ell.

D'aquesta manera, amb aquest aparell, no vull que ningú més morí per tal de poder aconseguir el gran desig de molts pescadors, el fabulós corall.

Narcís Monturiol i Estarriol.

Per: Arnau Moret Portet